

Kmetijfske in rokodélske novize.

Na svetlobo dane od z. k. kmetijfske drushbe.

Nº 44.

V frédo 30. Kosoperska.

1844.

D Te novize pridejo vsako frédo na dvéh zhetertrnih listih v Ljubljani na svetlo. Plazhujejo se v pisarnizi z. k. kmetijfske drushbe v hishi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiste, ki jih ne dobivajo po poshti, sa zelo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo se pa pri natiskovavzu na Bregu Nr. 190. Po poshti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol leta 1 fl. 15 kr. Po vših z. k. poshtah se snajo dobiti.

Kakó je bolj, po novim ali po starim?

(Pogovor nekih kmetov v kerzhmi.)

Juri (sa miso sedé, Jerneja, ki ravno v pivnizo stopi, posdravi rekozh): Bog te sprimi, bratez!

Jernej. Bog te shivi Juri!

Juri. Šem le k meni se vsebi! Sa uno miso tam so fami novini.

Jernej. Kaj hozhefsh s tem rezhi?

Juri. No ja! de so po novim, ali po novi shagi; hozhejo ob enim vse krivo poravnati; hozhejo, de bi se famo oralo, in famo sejalo, ha, ha, ha! na-she staro poljsko oródje jim she nizh vezh ni sa rabo; vse drugo, pravijo, bodo napravljeni; fadijo in prefajajo dreyje po njivah in po senoshetih; pašnje, pravijo, de bodo opustili, in obzhine (gmajne) rassdelili.

Jernej. Tako hozhem tudi jest storiti!

Juri. Ali ti! tudi ti boš gnojnizo lovil, ali morebiti zelo jamo is resaniga kamnja ji napravljil, potlej pa na njive in senosheti vosil, in takih trapiroj vezh delal, od katerih nobeden nikdar ni slifhal.

Jernej. Sakaj pa, de bi ne? Ali nimamo lep isgled nad Saborfhtnikam, le poglej, kakih grosnih dobizhkov mu njegova kmetija dajé.

Juri. A ja dobizhkov! Bog ga védi, kakó je on obogátel! — jest menim, de ne od kmetije, zhe je ravno njegovo semljishe nar boljši v zelim kraju.

Jernej. Ref je, de je Saborfhtnikovo

semljishe dôbro, vendar ni bilo od perviga tako, kakor shno je sdaj.

Juri. Ali misliš tedaj, de si je Saborfhtnik semljishe kaj popravil.

Jernej. Lej ga, saj je ozhitno!

Juri. Zhákare! Tudi jest sim she dovelj poskušil, she vém presoditi, kaj mora k tému biti! She 28 lét kmetujem, mislim, de sim se she vsiga isuzhil.

Jernej. Ha, isuzhil? kdo neki se vsiga isuzhi na tem svetu?

Juri. Kdo? Rokodelez se isuzhi, kadar svoje leta prestojí in mojster postane; tudi kmet se isuzhi, kteri vezh lét kmetuje, in dôbro gospodari.

Jernej. Zhe pa krajazh (shnidar), ki se je pred 30 letmi krajazhkiga isuzhil, ne bo snal sukenj drugazhi delati, ali foschiti, kakor so jih pred 30 letmi nosili, mislim, de si pri svojimu delu flane vode sa-flushil ne bo; in ravno taka je tudi pri všakimu delu.

Však rokodelez in však mojster se mora vše svoje shive dni uzhiti, novo delo mora pasljivo ogledovati, in premihlovati, kakó bi bilo mogozhe to ali uno delo lepfhi, koristnishi, in pripravnishi isdelovati, zhe si hozhe shivesha priflushiti, in sramen tega she kaj pridobiti.

Juri. Aj, kakó jo snash saviti! Jest pa mislim, de druga je rokodelzova, spet druga pa kmetova.

Jernej. Ni takó! Treba je semljo in kmetishtvo ravno tako sboljshovati, in pridnishi obdelovati,

kakor vsako drugo delo. Kmet tedaj ne sme smirej po starim ravnati.

Juri. Morebiti je sedaj bolj, kakor je bilo pred 30 letmi?

Jernej. Tudi ne! davkov in shtibre manj ne plazhujemo, poslam vezh isdajamo, kot pred neki letmi; shelesnina in usnje je od polovizo drashji, rokodelzi térrajo od naf she vishji plazhilo.

Juri. Takó tedaj! ali je bolj po novim, ali po starim?

Jernej. Po tem takim, se vé, de ni bolj! mi pa smo sdaj v novim zhafu, in moramo v njemu preshivéti, in v Boga saúpati, de nam on ne bo slabishi, ampak po nashimu saflushenju vse prav napravil.

Lokar (ki je pogovor od strane poslusal). Prav, prav, Jernej! to je lepo govorjenje, to so prave keršanske misli! Mi tega, kar se s boshjim pripusphenjem na svetu godi, predelati nemoremo.

Jernej. Mi bi ne mogli vezh gospodariti, ko bi mi svoje semljishha ravno takó obdelovali, kakor so jih nashi dedje obdelovali. Le poglej Juri Saborschtnikovo kmetijo, ta ti pokashe, koliko pridnost samore; on zhuti, kakor vfak, tesho sedajniga zhafa, pa jo sna prenesti; on jo sna tako vositi, de ima vfiga dovelj; to pa pride od tod, kér on is eniga orala semlje vezh prihodka potégne, kakor ga mi od dvéh ali zlo tréh; on vsako péd semlje h koristu oberne; le enkrat prav preglej Saborschtnikovo kmetijo, potlej Juri! bosch drugazhi govoril.

Lokar. De mora tudi resnizhno tako biti! -- Ko sim she vojak (soldat) bil, sim bil prizhijozh, ko je kmet, ki so mu smerjaje Modrijan rekli, kof putiga sveta sa 14 gold. kupil, na ktem je od sazhetka komej po 3 mernike ovfa perdeloval; zdaj ga je pa takó rasdelal in poshlahtil, de je po bratovsko 2000 gold. vreden.

Juri. Kaj je pa s njim pozhel?

Lokar. To véh, de Modrijan ni rók krishem dershal: is nizh je nizh. Švet je bil filo kamnit. Modrijan poruje debelo kamnje, in ga nalomi toliko, de ga v blishno mesto sa vezh denarjev prodá, kakor je sa svet dal.

Potlej napelje na raskopano semljo zhef 14 sto vos dobre persti, in ravno toliko gnojá, potem obfadi ta svet s sadnimi drevesizi, is perviga po malim, od leta do leta vezh in vezh, de je bil zeli kof kupleniga svetá krishem obsajan. Dokler je mlado drévjizhe raftlo, je Modrijan krompir in druga korenjeviga sadú vmes sadil. V petimu letu je she Modrijan 30 jerbafov zhefhpelj is zhverstih drevesiz natergal; nekoliko lét potem je on lepe denarje sa svoje sadje vlekel. V shtirnajstiu letu po sadili potegne on sa zhefhnje 50 — in sa zhefplje 140 gold. in potem vsako leto vezh.

Juri. Je mogel pa tudi dovelj semlje in gnojá imeti!

Lokar. To si je Modrijan s umnošjo in s pridnošjo perdobil in perhranil. Kdor se vsak dan le en majhno naprej pomakne, pride fzhasama tudi daljezh.

Rovtarfski.

Popis obertniske razstave v Ljubljani.

(Na dalje.)

J. F. Kaizer, lastnik kamnotiskarije v Gradcu je v razstavo poslal iz svoje fabrike raznih rečí, namreč: deželobraze, prilicja in več sort bukvoveznih izdelkov, med kterimi je bila marsiktera reč umetno izdelana. — Od dveh parov copát, ki jih je Marija Bostiančič v razstavo poslala, nimamo nič posébniga povedati. — Mnogoverstna železnina, ki nam jo je vodstvo škofijskih rudarij iz Celovca v razstavo poslalo, je posébno po laških tergih dobro znana. — Tudi kosé, ki nam jih je J. Spricer kosár iz Celovca v razstavo poslal, že davnej med to nar bolji blago te sorte štejejo. — Baron Coizove fužine na Gorenškim že davnej slovijo krog in krog; njih železnine in jekline gre več čez morje v ptuje dežele, kakor vseh drugih fužin in njih čubežen (Zaineisen) ga nima para. V pretečenemu letu so imenovane 4 Coizove fužine 16 tavžent sto dva in šestdesét centov železa, jekla in žebljev samo v ptuje dežele prodale; delovcov imajo 2 tavžent dvé sto in trideset, med kterimi jih je 980, kteri vseskozi v fužinah delajo, 650 pa le od časa do časa; razun teh je 600 voznikov, ki rudo in železnino sém ter tje prepeljujejo. Delovci in vozniki so pretečeno leto v Coizovih fužinah 118 tavžent 5 sto in pet in sedemdeset goldinarjev zasluzili. Iz tega vsaki lahko previdi, kako velika in močna podpora so Coizove fužine, posébno za gorénsko stran krajnske dežele. Resnično, vsa slava in hvala jim gré! — Od P. Leskovica, pridružnika tajništva c. k. kmetijske družbe v Ljubljani, smo železne sení vidili. — Andrej in Jernej Verčič, tkavca iz Stare Loke, sta vsaki en kos platna v razstavo poslala; dobro blago je bilo, in prav veseli smo ga bili, tode žalost nas je obšla, ki smo se spomnili, de je to rokodelstvo v Loški komisiji, ravno tako, kakor okoli Smljednika, Velesoviga i. t. d. zlo pešati jelo. — Zagorska fužina je v razstavo poslala veliko rudarskih rečí iz svoje fabrike, med kterimi smo vidili prav lep cink, kteri bo gotovo prihodnjič veliko denarjev v deželo vabil, ker mislimo, de se bo ta fužina v kratkim času med nar imenitniši naše domovine povzdignila. — Dvojšert (Zwillich) in mnogoverstno platno R. Koširja, tkavca iz Kamnika, je bilo dobro blago. — Podoba cesarskiga orla, ki jo je J. Kaučič iz Idrije iz golih kebrov sestavil, ne zasuži, de bi jo med obertniske reči šteli. — Rozalija Eger je dala zal izdelek z zlatimi in srebernimi čerkami iz svoje natiskavnice v razstavo. — Med svinčenim blagam, ki nam ga je J. K. Eger, kupec iz Belaka, v razstavo poslal, so bile svinčene, brez ognja napravljene cevke za vodotoke i. t. d. posébne hvale vredne. —

(Dalje sledí.)

Novice iz Gradca.

16. 17. 21. in 22. dan Kozoperska.

16. dan tega mesca je bil za c. k. štajersko kmetijsko družbo imeniten dan; zakaj pri ti priliki je bil velki zbor nje udov in veselo obhajilo 25 letniga bitja te družbe, ktera je pri ti priložnosti